

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
10
200
90
80
70
60
50
40
30
20
10

En ung Fanges Livsbegivenheder,

satte i Vers af
Gjæst Baardsen Sogndalsfjærn.

• Mel. En Vise jeg vil synge.

D Gud! Du gav os Livet, Og gjorde Alt saa vel, Os
Billien fri blev givet, Og en fornuftig Sjæl. Det staar
i egen Magt, At gjøre eller lade, Hvad dine Bud har sagt.

2. Men mange er' de Snarer, Som for os stillet er,
Saa mange Fald og Farer, Og mange Fristelser. Vi
let forvildes kan, Helst udi Barndoms Dage, Opsydt i
Ringsheds Stand.

3. Vi fødes Alle lige, Men ei i lige Raar. Den Ar:
me og den Rige, Ei ligedan det gaar, En har til Over:
flod, Naar tit den Anden hjælpeløs, Forsagt og raad:
vild stod.

4. Naar Rigmands Søn opammes, I stadselig Pau:
lun, Og magelig kan hvile Paa Seng af Edderdun, Den
Fattig' nøies maa, Med Armod's trange Hytte Og Leie
redt af Straa.

5. Fra Barndoms spæde Dage, Var Skjæbnen mig
ublid, Af Ingen jeg veiledtes, Til Dyd og ærlig Glid;
Men frem paa Lastens Wei, Uhindret jeg fremturet —
Man skjottede mig ei.

6. Kun ti Aar var min Alder, Da jeg den første Gang
I Nettet's Hænder falder, — I Fængsel og i Tvang;
Men skjønt jeg straffet blev, Det intet vilde frugte Jeg
samme Synd bedrev.

7. Ei mange var' de Glæder Som jeg i Verden nød,
Min Lod som mest har været, At æde Fangebrød Og bære
Fangedragt, Med tunge Baand og Lænker, Om Hals og
Fødder lagt.

8. Vel var ved Daab jeg lemmet, I Christnes Sam:
fund ind, Men af; for Christi Lære Og Ordet var jeg
blind. Alt Lastens onde Rod, I Hjertet dybt var graven
Før Bogstav jeg forstod.

V box 20 : 578

9. Omfider jeg vel lærte, At læse udi Bog, Skjont
nødig og ngjerne Jeg den i Haanden tog, Med trodsigt
Sind og Mod, Afviste jeg de Goder, Man mig tilbyde lod.

10. Ved Alteret jeg knælte, Gjentog min Daabes Pagt;
Dybt rørtes Sjæl og Hjerter, Ved Ordet, som blev sagt
Af Herrens Tjeners Mund, Og Laarer vædet Kinden I
denne Alvors Stund.

11. Oprigtig var den Anger, Jeg sølte i min Barm,
Med Skræk jeg saa tilbage, Med Drøvelse og Harm Paa
min Forbildelse, Og loved' i mit Hjerter, At Bedring
skulde ske.

12. O, var jeg ikkun bleven De fromme Tanker tro,
Jeg kunde nu da levet Som ærlig Mand i No; Istedet
for jeg maa, Mistroelig og foragtet, I Vaand og Læn-
fer gaa.

13. Min Straffetid var omme, Jeg saa med Velbehag
Den glade Morgen komme, Den kjære Frihedsdag Da
Fængslets tunge Dør, For mig opluktes skulde, Og jeg
blev fri som før.

14. O Frihed! søde Frihed! Hvor er du blid og kjær;
Jeg ei formaar at skildre De glade Følelser, Som lued'
i mit Bryst, Da til mit Hjem jeg lste, Af haarde Fæng-
sel løst.

15. Mit Forsæt var at tjene Mit Brød paa lovsig Vej;
En Tid det mig gelinged, Mig Arbeid mangled' ei, Og
til Nødtørstighed, Til daglig Brød og Klæder, Erhver-
ved' jeg derved.

16. En Kjæreste jeg havde, En Pige skjøn og blid, Af
Alder næsten lige, I Livets Foraardstid, Vi svore med
Haand og Mund hinanden at tilhøre, Til Livets sidste
Stund.

17. Men Skjæbne! tunge Skjæbne! Du vilde det ei
saa, At med min elskte Pige, Jeg sammen leve maa, Vi
maatte skilles ad. Gud ved om mer vi findes, Og mere
famles glad'.

18. Stor er min Sorg og Smerte, For Dig min elskte
Ven, Du lever i mit Hjerter, Hvor Skjæbnen før' mig
hen. O første Kjærlighed! Du ganger ei af Minde, Du
bliver evig ved.

19. O ve! jeg maa beklage, Af fælske Mennesker Jeg
atter lod mig drage I Fald og Fristelser; Jeg Straffen

lide maa, Endskjændt jeg aldrig øved', Hvad man mig
digted' paa.

20. Saa tung har Skjæbnen været For mig til denne
Dag, De Frugter jeg har høret, Er bittert Hjertenag, Og
Lastens visse Løn, Der aldrig udebliver For Syndens
frække Søn.

21. End er jeg ung af Alder, Kun to og tyve Aar,
Forspildt jeg har min Lykke, I Livets favre Vaar. Du
ene ved o Gud! Om mere jeg skal løses, Af tunge Fæng-
sel ud.

22. Men maatte dog min Skjæbne Og mange Lidelser,
Dem til Advarsel blive, Som selv ilesfindig er', Saa de
itide maa, Til Gud sit Hjerter vende, Og Dydens Veie gaa.

23. Jeg Ingen vil anklage, Og Ingen dømme kan,
Gud maa selv Dommer være, Og gid af Naade Han,
Dømme vil mildelig; Det er mit Hjertes Ønske; Han er
miskundelig.

24. Nu til Forældre, kjære Jeg Farvel sige maa, Taal-
modig vil jeg være, Hvad Ondt jeg skal udstaa, Med sand
Oprigtighed, Min Synd jeg vil fortryde, Og haabe Sa-
lighed.

25. Din Skjæbne, kjære Moder! Mig smerter visseelig:
Til Gud jeg daglig beder, Og beder inderlig. At du For-
mildelse Og Lindring snart maa skue I din Bedrøvelse.

26. Men skal end Laarer rinde, Er Livets Bane trang,
Vi have bør iminde, Det endes Alt engang: Vi vandre
skal herfra, Og vel os om vi finde En naadig Dommer da!

Den forelskede Finval.

Ensom i skovrige Dale Løt ved den soulmende Strøm,
Boede befriet fra Kvaler, Finval, den Hørde saa skjøn.

2. Thi Sorger og Uro og Smerte Og hele Verdens
Kval, Boede ei udi hans Hjerter, Boede ei udi hans Dal.

3. Men Kjærlighed, som plager saamange, Hadde ei
Rum i hans Bryst. Blot Blomsternes Duft, de unge,
Og Fuglenes kvidrende Røst.

4. Han saa en Morgen ved Strømmen, En Pige,
som der laa i Bad: Skjøn som en Engel i Drømmen,
Og blev som Yngling saa glad.

5. Han gik ned til den Skønne, Tog hende op i sin Arm, Bar hende op i det Grønne, Læt ved den skvpende Strøm.

6. Vakreste Pige! han sagde, Vil du ei blive hos mig? Blive hos Fival den glade, Som aldrig skal skilles fra dig.

7. Stammende sagde den Pige, Hoor kan jeg blive hos dig, Jeg er jo ingen Hyrdinde, Fival, du kan ei faa mig.

8. Rinder mod Rinder blussed', Fival gav Pigen et Kys; Af Brede forsvandt da den Skønne, Fival stod ene som nys.

9. Tretten Aar ensig han boede, Stille i sin ensomme Dal. Ewig for Kysket han boede, Himlen vil ei Fival faa vel.

10. Til Slutning han ta'er tit af Bøger, Og Bøssens faa mordisk han greb. Han spænder, skyder og falder, Op blinker mod Himlen og dæer.

[Bogh, Erik]

Skytte-Lars's Frieri.

Du Skønne fortryllende Kirsti! Ak, du haver røbet min Fred Og fyldt mig med Kval saa næsten Er ferdig at sprænges derved. Jeg vil dig mit Hjerter oplukke, Saa ved du hvordan det er fat; Jeg tager min Død af at sukke, Og svømmer i Taarer hver Nat.

2. Her er vel i Skatkeberg Herra Af Piger en hel Million, Men haardt og formasteligt er det Ak ligne dem ved den Person. Jeg siger dem slet ingen Glosfer. Men de er som Ratten mod Da'en! For de er blot Kuller og Roser — Men du — du er en Tullepau.

3. Med dig var det Glæde og Gammen Ak følges paa Kjærligheds Bei, Sig nu, Skal vi vandre den sammen, Hvis ikke, saa siger du nei. Men vold mig da ikke den Smerte O Pige, betænk du vel: Du knuser et bløddendes Hjerter, Og slaar Lars Mathiesens ihjel.

Trykt og tilkøbt hos H. Thronsen i Drammen. u. d.